

Arrest

nr. 299 783 van 10 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 januari 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 januari 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 16 mei 2023.

1.3. Op 21 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 22 augustus 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, Z.(...) K.(...) K.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun etnie te zijn. U bent geboren in het dorp Jokhan, in het district Hesarak, in de provincie Nangarhar. U bent gedurende zes jaar naar school gegaan en was een landbouwer. Uw vader was L.(...) B.(...) (1ste luitenant) en was professor op een militaire school in Sadda, Pakistan. Ook was hij een actief lid van de politieke partij van U.(...) A.(...) R.(...) S.(...).

In 2018 zijn de taliban te weten gekomen over de activiteiten van uw vader. Uw vader werd ongeveer driemaal via de telefoon benaderd door de taliban en werd gevraagd om te stoppen met zijn job en functies binnen de partij van Sayyaf.

Twee jaar later en een week voor uw vertrek ontving u een oproepingsbrief waarin geschreven stond dat u zich zo snel mogelijk moest aanmelden aangezien ze informatie wilden over uw vader. U bracht uw moeder hiervan op de hoogte en belde naar uw maternale oom. Hij beval u om te vluchten en u ging naar zijn huis.

U verliet Afghanistan in maart of april van het jaar 2021. Uw reis via Iran, Turkije, Bulgarije en Frankrijk heeft ongeveer acht maanden tot een jaar geduurd. U kwam aan in België op 8 januari 2022 en u diende twee dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: de taskara van uw vader, drie foto's van uw vader, het diploma middelbaar onderwijs van uw vader en twee documenten met betrekking tot zijn opleiding in het leger. U legde ook volgende originelen neer: een oproepingsbrief van de taliban, een enveloppe van Kabul Aryana Speedy Post en een foto van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban geviséerd werd.

Vooreerst legde u inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af over uw vader. Op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) verklaarde u tijdens het eerste interview (dd. 21 februari 2022) dat uw vader ongeveer zeven jaar geleden overleden was (Verklaring DVZ, p. 7, n. 13). Tijdens uw tweede interview op de DVZ (dd. 16 juni 2022) verklaarde u echter dat de taliban u wilden ontvoeren om zo uw vader te lokken (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5) en liet u blijken dat uw vader nog leefde tot aan uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat uw vader na de val van de overheid verdween en dat u verder geen informatie over hem had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16.05.2023 (verder NPO), p. 8 en 24). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet verklaarde dat uw vader was verdwenen zei u dat u niet genoeg tijd had, maar dat u wel van plan was om dit te vertellen (NPO, p. 24). Verder geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview verklaarde dat uw vader ongeveer zeven jaar geleden stierf, antwoordde u dat dat fout was en u dat niet gezegd hebt (NPO, p. 24). Uw inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen over de situatie van uw vader ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen, die gebaseerd waren op het profiel van uw vader.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot het werk van uw vader merkwaardig. U verklaarde dat uw vader werkte op de militaire universiteit 'A.(...) P.(...)' van U.(...) A.(...) R.(...) S.(...) in Sadda, Pakistan en dat uw vader L.(...) B.(...) (1ste luitenant) was (NPO, p. 6, 7, 10 en 11). Gevraagd naar wat uw vader

deed op de militaire universiteit, bleven uw verklaringen erg oppervlakkig. U verklaarde dat uw vader informatie gaf over bepaalde soorten wapens en kanonnen (NPO, p. 7). Gevraagd of u meer informatie kon geven over uw vaders job zei u dat hij daar gewoon had gewerkt (NPO, p. 7). Verder gevraagd wat zijn activiteiten waren op de militaire universiteit zei u opnieuw dat hij veel informatie gaf over kanonnen en dat dit zijn specialiteit was. Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, u uw vader elke maand zag (NPO, p. 9) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden werk van uw vader en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt. Verder moet opgemerkt worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat Sayyaf de universiteit Dawa'a al-Jihad oprichtte in 1985 in een Afghaans vluchtelingenkamp nabij Peshawar, Pakistan. Uw verklaringen komen echter niet overeen met de objectieve informatie. U verklaarde immers dat de universiteit in Sadda lag en dat de naam ervan A.(...) P.(...) was (NPO, p. 7 en 11). Sadda ligt echter op meer dan 200 kilometer van Peshawar en de namen van de universiteiten komen niet overeen met elkaar. Uw ongeloofwaardige verklaringen over de ligging en naam van de universiteit, waar uw vader jarenlang heeft gewerkt (NPO, p. 7), ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts legde u een aantal documenten neer met betrekking tot het werk van uw vader. Uit de vier foto's die u voorlegde kan echter geen familieband afgeleid worden en aan privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder is het ook opmerkelijk dat u tijdens het interview op de DVZ verklaarde dat uw vader twee taskaras had. Hij had er een op naam van Ab.(...) B.(...) en toen u geboren werd heeft uw vader een tweede taskara op naam van L.(...) K.(...) ontvangen. U verklaarde hierbij dat de documenten die u neerlegde op naam van Ab.(...) stonden (Vragenlijst CGVS, p. 3, nr. 8). Het is echter onduidelijk waarom uw vader twee taskara's zou hebben met twee compleet verschillende namen. Dit opvallende element doet dan ook verder afbreuk aan het profiel van uw vader en doet vermoeden dat u documenten voorlegde die niet van uw vader waren. Met betrekking tot de documenten van uw vader moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast waren ook uw verklaringen met betrekking tot uw vaders politieke activiteiten opmerkelijk. U kon niet precies zeggen wat uw vaders activiteiten waren binnen de politieke partij van Sayyaf. U verklaarde dat uw vader actief was in de politieke beweging van Sayyaf en dat hij in verschillende departementen had gewerkt (NPO, p. 7-8). Gevraagd wat u nog kon vertellen over uw vaders activiteiten zei u dat hij in elke afdeling had gewerkt en dat hij lid was van de beweging. U kon echter niet echt uitweiden over wat die afdelingen nu waren en zei enkel dat het te maken had met de militaire opleiding in de universiteit en nog andere zaken (NPO, p. 7). U kon ook niet uitleggen hoe de politieke structuur van die partij eruit zag, hoe lang uw vader al actief was binnen de politieke partij en wat de naam van de beweging was (NPO, p. 8 en 14). Uw geringe verklaringen over de activiteiten van uw vader ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Waar u nog verklaarde dat uw vader werd lastiggevalen door de taliban omwille van zijn werk en activiteiten voor Sayyaf (NPO, p. 12) moet op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. U verklaarde dat uw vader u vertelde dat hij in 2018 werd lastiggevalen door de taliban. Ze wilden dat hij stopte met werken voor de slaven en ongelovigen, maar uw vader zei dat hij niet met hen kon samenwerken en dat hij hierin geen interesse had (NPO, p. 21). Gevraagd wat de taliban zeiden aan de telefoon zei u dat het eerste gesprek een normaal gesprek was, maar dat ze in het tweede gesprek zeiden dat ze u zullen straffen in uw vaders plaats (NPO, p. 22). Hierbij moet vooreerst worden opgemerkt dat u dit niet had vermeld op de DVZ. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Bovendien is het erg merkwaardig dat uw vader u toen niet aanspoorde om te vluchten. Gevraagd waarom uw vader u niet vroeg om te vluchten antwoorde u eerst naast de kwestie en zei u dat de taliban dachten dat uw vader zich ging aanmelden bij de taliban. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom uw vader u op dat moment niet aanspoorde om

te vluchten zei u dat de taliban u niet zijn komen zoeken ondanks dat u aanwezig was in uw dorp. Geconfronteerd met het feit dat het best opmerkelijk is dat uw vader u niet vroeg om te vluchten antwoordde u opnieuw naast de kwestie en speculeerde u dat de taliban dachten dat uw vader alsnog de taliban zou vervoegen (NPO, p. 22). Toen er u een laatste keer werd gevraagd waarom uw vader u niet aanspoorde om te vluchten zei u dat het op dat moment moeilijk was om een smokkelaar te regelen en betalen (NPO, p. 23). De houding van u en uw vader zijn hier erg nonchalant en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden probleem met de taliban.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van uw vader kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die daaruit voortvloeiden voor u. U verklaarde dat de taliban u onder druk zetten en een oproepingsbrief stuurden (NPO, p. 14). U zei dat de taliban in 2018 te weten waren gekomen dat uw vader werkte op de militaire universiteit en lid was van de partij van Sayyaf (NPO, p. 19) en u stelde even later dat de taliban in 2020 langskwamen met de brief. Dit is echter twee jaar later. Gevraagd waarom ze twee jaar hadden gewacht zei u dat ze gewoon aan het wachten waren omdat ze dachten dat uw vader zich misschien zou melden (NPO, p. 20). Dat de taliban twee jaar zouden wachten met iets te ondernemen is echter niet aannemelijk, net omdat u eerder verklaarde dat uw dorp onder de controle van de taliban stond (NPO, p. 13). Bovendien verklaarde u dat uw vader de taliban vertelde dat hij niet wilde meewerken en dat de taliban u hadden bedreigd met de dood in een telefoongesprek met uw vader (NPO, p. 21-22). Dat taliban in uw geval bijzonder laks te werk gingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met die organisatie.

Wat betreft uw verklaringen over de oproepingsbrief die u van de taliban had ontvangen moet nog op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de taliban een oproepingsbrief afgaven bij u thuis. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3).

Verder legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment dat u deze brief ontving. U verklaarde aanvankelijk dat u de oproepingsbrief een week voor uw vertrek had ontvangen, dus in maart of april 2021 (NPO, p. 16). Even later verklaarde u echter dat u de brief in 2020 had ontvangen (NPO, p. 20). Op de brief die u voorlegde staat echter dat deze verzonden werd op 13 mei 2020. U verklaarde echter meermaals dat u een week na het ontvangen van de brief vertrok uit Afghanistan (NPO, p. 14, 15, 16 en 24). Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot het ontvangen van de brief ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Er dient nog toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Zo toont de enveloppe van Kabul Aryana Speedy Post enkel aan dat uw documenten werden verstuurd vanuit Afghanistan, maar toont deze geen persoonlijke vrees aan bij terugkeer.

De taskara, schooldiploma, werkdocumenten en foto's van jouw vader en de dreigbrief van de taliban werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare

informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs.

8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/ PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen

te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsverovering door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker onderstreept zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van het werk en de politieke overtuiging van zijn vader, alsook wijst hij kort op het feit dat hij door zijn verblijf in Europa verwesterd is. Verzoeker zet daarnaast ook een theoretisch betoog uiteen over de aangehaalde rechtsschendingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel gaat verzoeker in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit hij dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een volgend onderdeel van het tweede middel gaat verzoeker uitvoerig in op zijn vrees in het kader van verwestering. Daarbij gaat verzoeker eveneens in op de daden en gronden van vervolging in dit verband.

Tot slot voert verzoeker aan dat in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoeker gaat in dit kader in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, in de provincie Nangarhar in het bijzonder en op de socio-economische en humanitaire situatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 15 december 2023 laat de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) geworden waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.2.3. Op 19 december 2023 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over met volgend bijkomend stuk:

- een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt opnieuw slechts het toepassingsgebied van deze wet.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker legt inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af over de situatie van zijn vader, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn problemen – die gebaseerd zijn op het profiel van zijn vader – ondermijnt;
- (ii) verzoeker legt daarnaast oppervlakkige, vage en zelfs foutieve verklaringen af over het werk van zijn vader aan de militaire universiteit;
- (iii) de documenten die verzoeker voorlegt met betrekking tot het werk van zijn vader zijn niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen;
- (iv) verzoekers geringe verklaringen over de politieke activiteiten van zijn vader ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
- (v) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader werd lastiggevallen door de taliban omwille van zijn werk en activiteiten voor Sayyaf vermits hij op de Dienst Vreemdelingenzaken het incident in 2018 onvermeld liet en de houding van verzoeker en zijn vader, waarbij zij pas twee jaar later actie ondernamen om verzoeker in veiligheid te stellen, in de geschetste context niet geloofwaardig is;
- (vi) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die daaruit zouden voortvloeien voor verzoeker, te meer daar het niet geloofwaardig is dat de taliban twee jaar zouden wachten om iets te ondernemen, verzoeker geen melding maakte van de oproepingsbrief die hij van de taliban zou hebben ontvangen op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot het ogenblik waarop hij deze brief ontving;
- (vii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(x) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Voorafgaande opmerkingen

2.3.5.1. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze vaststelling. In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de commissaris-generaal “*volstrekt onevenredige verwachtingen heeft van verzoeker*”, dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel waarbij hij afkomstig is uit een zeer onstabiele regio in Afghanistan, dat hij een gruwel van “*asielreis*” had, slechts zes jaar op school heeft gezeten en dat trauma’s een verwarringseffect hebben op het geheugen, alsook dat hij last heeft van een zware depressie waarvoor hij psychologische hulp krijgt in België. Hiermee poogt verzoeker te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze individuele omstandigheden niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend, dan wel dat het persoonlijk onderhoud niet zou hebben mogen plaatsvinden. Dit doet hij ten onrechte, gelet op het volgende.

Loutere *post factum*-beweringen zijnentwege buiten beschouwing gelaten – verzoeker legt immers geen enkel medisch attest voor ter staving van voormelde problemen –, toont verzoeker immers niet *in concreto* aan dat zijn (psychologische) gesteldheid van zulke aard zou zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin wordt geduid wat de precieze aard en de ernst van verzoekers (psychologische) problemen, de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Verzoeker kan

te dezen immers bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn kwetsbaarheid en dat deze een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt hierdoor.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker zelf van deze beweerdde problemen niet de minste melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2022. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde verzoeker immers ontkennend ("*Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ*" d.d. 21 februari 2022, vraag 1). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft verzoeker op geen enkel ogenblik aan dat hij mentale problemen heeft, laat staan dat hij hiervoor psychologische begeleiding zou krijgen in België. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze hebben plaatsgevonden en kunnen geen ernstige psychologische problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Zo verzoeker verwijst naar zijn lage scholingsgraad, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen volgt dat hij zes jaar school liep (administratief dossier, CGVS, p. 6; 'verklaring DVZ', vraag 11). De Raad benadrukt voorts te dezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding vormden voor hun vertrek uit hun land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat zijn lage scholingsgraad zijn cognitieve vermogens zou aantasten.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure internationale bescherming werden gerespecteerd, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers voorgehouden mentale problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofd op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.5.2. Landeninformatie

Verzoeker hekelt doorheen het verzoekschrift dat er onvoldoende betrouwbare en nauwkeurige informatie beschikbaar is om de huidige situatie in Afghanistan in te schatten en een analyse hieromtrent te maken.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft

verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission*, de Raad nog verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden gedood door de taliban omwille van het werk van zijn vader voor de militaire school in Sadda, Pakistan en omwille van de politieke activiteiten van zijn vader voor de partij van Ustad Abdul Rasul Sayyaf (administratief dossier, CGVS, p. 14-15; 'Vragenlijst', vragen 3.4. en 3.5.).

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het lot van zijn vader. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Vooreerst legde u inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af over uw vader. Op de Dienst Vreemdelingen (DVZ) verklaarde u tijdens het eerste interview (dd. 21 februari 2022) dat uw vader ongeveer zeven jaar geleden overleden was (Verklaring DVZ, p. 7, n. 13). Tijdens uw tweede interview op de DVZ (dd. 16 juni 2022) verklaarde u echter dat de taliban u wilden ontvoeren om zo uw vader te lokken (Vragenlijst CGVS, p. 2, nr. 3.5) en liet u blijken dat uw vader nog leefde tot aan uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat uw vader na de val van de overheid verdween en dat u verder geen informatie over hem had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16.05.2023 (verder NPO), p. 8 en 24). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet verklaarde dat uw vader was verdwenen zei u dat u niet genoeg tijd had, maar dat u wel van plan was om dit te vertellen (NPO, p. 24). Verder geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview verklaarde dat uw vader ongeveer zeven jaar geleden stierf, antwoordde u dat dat fout was en u dat niet gezegd hebt (NPO, p. 24). Uw inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen over de situatie van uw vader ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen, die gebaseerd waren op het profiel van uw vader."

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift vasthoudt aan zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet op het CGVS, met name dat zijn vader niet is overleden, merkt de Raad op dat het vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het ontkennen van een andere afgelegde verklaring geen dienstig verweer is om de incoherenties in zijn verklaringen toe te dekken. Dit klemmt des te meer daar het lot van verzoekers vader aan de kern raakt van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden waaronder de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden, waarbij het bekend is dat verzoeker om internationale bescherming onder druk worden gezet om niet in detail te treden en zij bovendien vaak nog nooit een advocaat hebben ontmoet. Dit algemene betoog kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker er bij aanvang van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gewezen dat van hem bij het invullen van de vragenlijst wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat uit de vragenlijst blijkt dat het verslag van zijn verklaringen aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen, hetgeen hij ook op de zetel van het CGVS bevestigt (administratief dossier, CGVS, p. 3). Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat verzoekers om internationale bescherming vaak nog nooit een advocaat hebben ontmoet voor hun onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd hoe zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verliep, waarop hij antwoordt dat het goed is gegaan en

bevestigt dat hij aldaar de belangrijkste punten van zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen uiteenzetten (administratief dossier, CGVS, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische problemen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen.

2.3.6.2.2. Voorts maakt verzoeker het profiel van zijn vader als professor op een militaire school in Pakistan niet aannemelijk. Te dezen considereert de commissaris-generaal pertinent als volgt:

“Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot het werk van uw vader merkwaardig. U verklaarde dat uw vader werkte op de militaire universiteit ‘A.(...) P.(...)’ van U.(...) A.(...) R.(...) S.(...) in Sadda, Pakistan en dat uw vader L(...) B(...) (1ste luitenant) was (NPO, p. 6, 7, 10 en 11). Gevraagd naar wat uw vader deed op de militaire universiteit, bleven uw verklaringen erg oppervlakkig. U verklaarde dat uw vader informatie gaf over bepaalde soorten wapens en kanonnen (NPO, p. 7). Gevraagd of u meer informatie kon geven over uw vaders job zei u dat hij daar gewoon had gewerkt (NPO, p. 7). Verder gevraagd wat zijn activiteiten waren op de militaire universiteit zei u opnieuw dat hij veel informatie gaf over kanonnen en dat dit zijn specialiteit was. Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, u uw vader elke maand zag (NPO, p. 9) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden werk van uw vader en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt. Verder moet opgemerkt worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat Sayyaf de universiteit Dawa’a al-Jihad oprichtte in 1985 in een Afghaans vluchtelingenkamp nabij Peshawar, Pakistan. Uw verklaringen komen echter niet overeen met de objectieve informatie. U verklaarde immers dat de universiteit in Sadda lag en dat de naam ervan A.(...) P.(...) was (NPO, p. 7 en 11). Sadda ligt echter op meer dan 200 kilometer van Peshawar en de namen van de universiteiten komen niet overeen met elkaar. Uw ongeloofwaardige verklaringen over de ligging en naam van de universiteit, waar uw vader jarenlang heeft gewerkt (NPO, p. 7), ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielerlaas.”

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat hij geen verdere details over de functie van zijn vader kan verkrijgen aangezien zijn vader thans verdwenen is. De Raad merkt op dat, daargelaten dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over het lot van zijn vader, van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie kan verstrekken over de werkzaamheden die zijn vader ongeveer dertig jaar zou hebben uitgeoefend (administratief dossier, CGVS, p. 7). Te meer daar zijn vader nog maandelijks naar huis kwam (administratief dossier, CGVS, p. 9), zijn vader volgens verzoekers verklaringen op het CGVS nog tot de machtsovername door de taliban in augustus 2021 in Afghanistan zou hebben verbleven (administratief dossier, CGVS, p. 8) en verzoeker stelt te vrezen voor zijn leven omwille van deze werkzaamheden en dit reeds vanaf 2018.

Met betrekking tot de ligging van de militaire universiteit benadrukt verzoeker dat hij verklaarde: *“Die universiteit lag in Pakistan. In Sada, ik ben daar zelf niet geweest, dus ik weet niet waar precies het ligt.”* De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker vervolgens opnieuw wordt gevraagd waar de militaire universiteit gelegen was waar zijn vader les gaf, waarop hij opnieuw antwoordt dat dit in Sada was, maar hij niet precies weet waar dit is (administratief dossier, CGVS, p. 11). Met de commissaris-generaal moet evenwel worden vastgesteld dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 3) blijkt dat Sayyaf in 1985 een universiteit oprichtte in een Afghaans vluchtelingenkamp nabij Peshawar, genaamd *Dawa’a al-Jihad*. Dat verzoeker aldus foutieve verklaringen aflegt over de naam én de locatie van de militaire universiteit waaraan zijn vader tot dertig jaar toe les zou hebben gegeven, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal elke bewijskracht ontkent aan de documenten die hij neerlegt met betrekking tot het werk van zijn vader. Hij meent dat, onder meer uit de rechtspraak van de Raad, volgt dat het feit dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn de asielinstanties niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt

aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. In dit verband overweegt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat (i) uit de foto's die verzoeker voorlegt geen enkele familieband kan worden afgeleid; (ii) aan privéfoto's hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie; (iii) de vaststelling dat verzoekers vader twee taskara's bezit met twee compleet verschillende namen is opvallend, doet verder afbreuk aan het profiel van zijn vader en doet vermoeden dat verzoeker documenten voorlegt die niet van zijn vader zijn; (iv) uit de beschikbare landeninformatie naar voor komt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen, zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijgevolg bijzonder relatief is.

2.3.6.2.3. Aangaande de politieke activiteiten van verzoekers vader voor de politieke partij van Sayyaf, overweegt de commissaris-generaal terecht:

"Daarnaast waren ook uw verklaringen met betrekking tot uw vaders politieke activiteiten opmerkelijk. U kon niet precies zeggen wat uw vaders activiteiten waren binnen de politieke partij van Sayyaf. U verklaarde dat uw vader actief was in de politieke beweging van Sayyaf en dat hij in verschillende departementen had gewerkt (NPO, p. 7-8). Gevraagd wat u nog kon vertellen over uw vaders activiteiten zei u dat hij in elke afdeling had gewerkt en dat hij lid was van de beweging. U kon echter niet echt uitweiden over wat die afdelingen nu waren en zei enkel dat het te maken had met de militaire opleiding in de universiteit en nog andere zaken (NPO, p. 7). U kon ook niet uitleggen hoe de politieke structuur van die partij eruit zag, hoe lang uw vader al actief was binnen de politieke partij en wat de naam van de beweging was (NPO, p. 8 en 14). Uw geringe verklaringen over de activiteiten van uw vader ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw opmerkt dat de verwachtingen te hoog lagen aangezien hij geen contact meer heeft met zijn vader en hij betoogt dat het niet om zijn persoonlijke politieke opvattingen gaat, onderstreept de Raad dat verzoeker aangeeft Afghanistan te zijn ontvlucht in 2021 omwille van de problemen met de taliban ten gevolge van de werkzaamheden en politieke activiteiten van zijn vader, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich hierover terdege zou informeren, *quod non*. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat de bedreigingen vanwege de taliban aan het adres van zijn vader en later ook ten aanzien van verzoeker reeds startten in 2018, terwijl zijn vader nog tot augustus 2021 in Afghanistan verbleef en hij zich aldus in die periode bij hem had kunnen informeren teneinde zijn situatie te kunnen inschatten.

2.3.6.2.4. Aangezien omwille van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Zo staat in de bestreden beslissing vooreerst terecht te lezen:

"Waar u nog verklaarde dat uw vader werd lastiggevalen door de taliban omwille van zijn werk en activiteiten voor Sayyaf (NPO, p. 12) moet op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. U verklaarde dat uw vader u vertelde dat hij in 2018 werd lastiggevalen door de taliban. Ze wilden dat hij stopte met werken voor de slaven en ongelovigen, maar uw vader zei dat hij niet met hen kon samenwerken en dat hij hierin geen interesse had (NPO, p. 21). Gevraagd wat de taliban zeiden aan de telefoon zei u dat het eerste gesprek een normaal gesprek was, maar dat ze in het tweede gesprek zeiden dat ze u zullen straffen in uw vaders plaats (NPO, p. 22). Hierbij moet vooreerst worden opgemerkt dat u dit niet had vermeld op de DVZ. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Bovendien is het erg merkwaardig dat uw vader u toen niet aanspoorde om te vluchten. Gevraagd waarom uw vader u niet vroeg om te vluchten antwoorde u eerst naast de kwestie en zei u dat de taliban dachten dat uw vader zich ging aanmelden bij de taliban. Toen u opnieuw gevraagd werd waarom uw vader u op dat moment niet aanspoorde om te vluchten zei u dat de taliban u niet zijn komen zoeken ondanks dat u aanwezig was in uw dorp. Geconfronteerd met het feit dat het best opmerkelijk is dat uw vader u niet vroeg om te vluchten antwoordde u opnieuw naast de kwestie en speculeerde u dat de taliban dachten dat uw vader alsnog de taliban zou vervoegen (NPO, p. 22). Toen er u een laatste keer werd gevraagd waarom uw vader u niet aanspoorde om te vluchten zei u dat het op dat moment moeilijk was om een smokkelaar te regelen en betalen (NPO, p. 23). De houding van u en uw vader zijn hier erg nonchalant en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden probleem met de taliban."

Zo verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar de omstandigheden waarin een persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvindt om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.6.2.1., waarbij wordt besloten dat er geen reden is om aan te nemen dat de notities van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing daarin geen grondslag zouden vinden.

Aangaande de vaststelling dat verzoekers vader hem niet reeds in 2018 aanspoorde om het land te ontvluchten, merkt verzoeker in voorliggend verzoekschrift op dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2018 niet vergelijkbaar is met deze in 2021 en het dus duidelijk is dat zijn vader daarom in 2018 niet op dezelfde manier heeft gereageerd dan in 2021. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn dorp ook voor de machtsovername door de taliban in 2021 onder controle stond van de taliban en er enkel in het districtshuis op 10 à 12 kilometer van zijn regio enige overheidsaanwezigheid was (administratief dossier, CGVS, p. 13). In deze context acht de Raad het allerminst plausibel dat verzoekers vader, nadat de taliban een ernstige bedreiging uitte ten aanzien van verzoeker – zijn zoon – in 2018, geen enkele voorzorgsmaatregel zou hebben genomen teneinde verzoeker voor (verder) gevaar te behoeden.

De Raad merkt daarnaast nog op dat uit verzoekers verklaringen volgt dat zijn moeder, broers en zus thans nog in zijn regio van herkomst verblijven (administratief dossier, CGVS, p. 5), doch zij geen persoonlijke bedreigingen hebben ontvangen van de taliban. De taliban zouden immers slechts naar verzoeker vragen bij zijn familie en hen in dit verband lastigvallen (*ibid.*). Het is echter niet aannemelijk dat zo de taliban verzoeker zouden viseren teneinde zijn vader onder druk te zetten, zij verzoekers overige familieleden verder ongemoeid zouden laten. Van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban kan immers redelijkerwijze een daadkrachtiger optreden worden verwacht. Te meer daar verzoeker wijst op hun toegenomen invloed sinds de machtsovername in augustus 2021.

Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan de problemen die in hoofde van verzoeker zouden zijn ontstaan naar aanleiding van het ongeloofwaardig profiel van zijn vader. Te dezen wordt in de bestreden beslissing pertinent gemotiveerd:

“Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van uw vader kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die daaruit voortvloeiden voor u. U verklaarde dat de taliban u onder druk zetten en een oproepingsbrief stuurden (NPO, p. 14). U zei dat de taliban in 2018 te weten waren gekomen dat uw vader werkte op de militaire universiteit en lid was van de partij van Sayyaf (NPO, p. 19) en u stelde even later dat de taliban in 2020 langskwamen met de brief. Dit is echter twee jaar later. Gevraagd waarom ze twee jaar hadden gewacht zei u dat ze gewoon aan het wachten waren omdat ze dachten dat uw vader zich misschien zou melden (NPO, p. 20). Dat de taliban twee jaar zouden wachten met iets te ondernemen is echter niet aannemelijk, net omdat u eerder verklaarde dat uw dorp onder de controle van de taliban stond (NPO, p. 13). Bovendien verklaarde u dat uw vader de taliban vertelde dat hij niet wilde meewerken en dat de taliban u hadden bedreigd met de dood in een telefoongesprek met uw vader (NPO, p. 21-22). Dat taliban in uw geval bijzonder laks te werk gingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met die organisatie.

Wat betreft uw verklaringen over de oproepingsbrief die u van de taliban had ontvangen moet nog op verschillende vaststellingen gewezen worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat de taliban een oproepingsbrief afgaven bij u thuis. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3).

Verder legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment dat u deze brief ontving. U verklaarde aanvankelijk dat u de oproepingsbrief een week voor uw vertrek had ontvangen, dus in maart of april 2021 (NPO, p. 16). Even later verklaarde u echter dat u de brief in 2020 had ontvangen (NPO, p. 20). Op de brief die u voorlegde staat echter dat deze verzonden werd op 13 mei 2020. U verklaarde echter meermaals dat u een week na het ontvangen van de brief vertrok uit Afghanistan (NPO, p. 14, 15, 16 en 24). Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot het ontvangen van de brief ondermijnen de geloofwaardigheid ervan. Er dient nog toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek

door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar de toegenomen aanwezigheid van de taliban na de machtsovername in 2021 om te verklaren dat de taliban pas twee jaar later een oproepingsbrief verzonden, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen naar voren komt dat de taliban reeds controle hadden over verzoekers regio van herkomst ten tijde van het ontstaan van de door hem voorgehouden problemen, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban al die tijd zouden hebben gewacht om hun bedreigingen te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker zich te dezen van een *post factum*-verklaring bedient, die geen steun vindt in de verklaringen zoals hij deze op het CGVS heeft afgelegd (administratief dossier, CGVS, p. 20), en die aldus na reflectie tot stand is gekomen teneinde zijn verklaringen geloofwaardig te laten schijnen.

Waar verzoeker het hiaat in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken poogt toe te dekken, stellende dat hij slechts een kort overzicht van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht heeft uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken en het te verwachten valt dat hij meer details geeft op het CGVS, onderstreept de Raad dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, zoals het ontvangen van een oproepingsbrief van de taliban die uiteindelijk aanleiding zou hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift nog, onder verwijzing naar een rapport van UNHCR, dat "*het geheugen geen recorder is*" en het aldus redelijk is te verwachten dat verklaringen variëren. Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij tijdens de procedure internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit het land van herkomst, *quod non in casu* zoals blijkt uit voormelde vaststellingen.

Aangaande de oproepingsbrief van de taliban merkt verzoeker voorts op dat het gebruik van zulke brieven regelmatig voorkomt in Afghanistan, waartoe hij citeert uit een artikel van de Canadian Refugee Board waarin verschillende elementen worden uiteengezet waaraan een generische brief van de taliban zou voldoen. De Raad stelt vast dat daarbij onder meer melding wordt gemaakt van een taliban-hoofding en -titel, alsook een officiële stempel, maar deze elementen ontbreken echter geheel op de door verzoeker voorgelegde oproepingsbrief (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1). Daarenboven blijkt uit de vertaling dat diverse stukken uit de brief onleesbaar zijn (zie vertaling, administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1). Voormelde vaststellingen in samenhang met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden, maken dat aan de handgeschreven oproepingsbrief geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht.

2.3.6.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij benadrukt dat hij uit Afghanistan vertrok in 2021 en sinds april 2022 in België leeft. Bovendien voert hij aan dat hij verwesterd is door zijn westerse kledingsstijl en het gebrek aan baard.

2.3.6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim

moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49). Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 96-100).

2.3.6.3.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en dus meer dan twee jaar geleden, alsook dat hij sinds april 2020 in België leeft. Verzoeker geeft daarbij aan dat hij zich in die periode in België probeerde te integreren, waarbij hij een westerse stijl heeft aangenomen (geen baard of traditionele kledij). Daarnaast geeft verzoeker aan dat teruggekeerde Afghanen vaak gezien worden als ‘besmet’ door Westerse waarden, normen en gewoonten omwille van

hun verblijf in het buitenland, alsook dat er een 'stigma of failure' bestaat waarbij een terugkeer gezien wordt als een bewijs van criminaliteit of luiheid.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband *niet in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker momenteel zesentwintig jaar oud is en in België is aangekomen op vierentwintigjarige leeftijd, na een reis van ongeveer een jaar (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 37). Verzoeker verblijft bijgevolg twee jaar in België en heeft tot zijn drieëntwintig jaar in Afghanistan gewoond. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan aldus niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog maandelijks in contact staat met zijn moeder en jongere broer in Afghanistan (administratief dossier, CGVS, p. 4-5). Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker maakt met het voormelde betoog in het verzoekschrift dat hij zich in België heeft proberen te integreren en zich een westerse stijl heeft aangemeten niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze hij door deze elementen zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Verzoeker betoogt nog dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) heeft aangepast aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen. Uit de voorliggende elementen blijkt echter niet dat het verblijf en ervaring van verzoeker in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten omdat zij met mislukking worden geassocieerd, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Dit klemmt des te meer daar hij thans nog in contact staat met zijn moeder en broer (administratief dossier, CGVS, p. 5).

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoek van F. Stahlmann. In het onderzoek wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Bovendien blijkt uit deze studie niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Wat de verwijzing betreft naar een artikel van Infomigrants dat op zijn beurt verwijst naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woorvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (*“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?” “Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”*). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

2.3.6.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de taskara's van verzoekers vader, het schooldiploma, de werkdocumenten en de foto's van verzoekers vader kan dienstig worden verwezen naar de vaststellingen gedaan in punt 2.3.6.2.2.

Aangaande de oproepingsbrief van de taliban verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.6.2.4.

De enveloppe van Kabul Aryana Speedy Post (administratief dossier, map 'Documenten') toont enkel aan dat verzoeker post verkreeg vanuit Afghanistan, doch vermag niet zijn persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

2.3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

2.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan verzoeker het belang benadrukt in zijn aanvullende nota, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota lijkt te betogen, niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij niet actueel is, merkt de Raad op dat deze door middel van de bijgebrachte informatie in de aanvullende nota geactualiseerd werd. Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota nog dat er in het CEDOCA "*COI Focus. Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van december 2023 geen enkele melding wordt gemaakt van de veiligheidssituatie in Afghanistan en in EUAA "*Afghanistan. COI Focus*" van december 2023 en UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023 een korte beschrijving wordt gegeven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde *anti-regeringselementen* die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen en dat de provincie Nangarhar als vierde of vijfde van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan gekend staat. De Raad wijst erop dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker aanhaalt, zodat dit betoog in de aanvullende nota niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

In zoverre verzoeker zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) verwijst naar arresten van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.6.3., vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. DE SMET